

РЕШЕНИЕ

№ 794

гр. София, 07.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 110-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: МАРГАРИТА Д. ДИМИТРОВА

при участието на секретаря АННА ИВ. ГЕОРГИЕВА
като разгледа докладваното от МАРГАРИТА Д. ДИМИТРОВА
Административно наказателно дело № 20211110212532 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по постъпила жалба от Н. В. АРБ., ЕГН *****, с адрес в гр.С, ул.“-ва“ №, вх., ет., ап. против наказателно постановление №СО-33-Н-21-08-074/23.07.2021 г., издадено от кмета на Столична община, с което на основание чл.209а, ал.4 от ЗЗ е наложено административно наказание глоба в размер на 300 лева, за нарушение на чл.209а, ал.1 от ЗЗ, във вр. с т.І, 25 от Заповед №РД-01-220/08.04.2021 г., във вр. с т.І, 7 от Заповед №РД-01-51/26.01.2021 г., издадени от министъра на здравеопазването на Република България.

Оспорва се наложеното административно наказание глоба в размер на 300 лева с процесното НП по следните съображения: към момента на извършената проверка във фризьорския салон са се намирали само жалбоподателката и маникюристката; в деня на проверката е имала направен RT-PCR тест с негативен резултат; жалбоподателката страда от астма, заради това заболяване е диспансеризирана още от малка, поради което носенето на маска затруднява чувствително нейното дишане; след направена забележка от

извършващия проверката веднага е поставила предпазната си маска, която се е намирала до нея.

Навежда доводи, че така изложените в жалбата обстоятелства оправдават нейното поведение, към момента на проверката, поради което се иска отмяна на наложената глоба. Прилага писмени доказателства към жалбата, в уверение на направен RT-PCR тест от 22.04.2021 г.

Жалбоподателката, надлежно призована, не се явява и не се представлява в насроченото съдебно заседание по делото. Не взема допълнително становище по същество на делото.

Ответната страна по жалбата: Столичен инспекторат към Столична община, чрез надлежно упълномощения си процесуален представител – юр.к.М П, след приключване на съдебното следствие, моли съда да постанови решение, с което да потвърди обжалваното НП, като правилно и законосъобразно. Навежда доводи, че от събраните по делото доказателства се установява нарушението и вината на нарушителя. Счита, че неспазването на издадената заповед от министъра на здравеопазването по време на епидемия, не може да се приравни на маловажен случай. Сочи, че наказващият орган е приложил правилно материалния и процесуалния закон, а наложеното наказание е в предвидения минимум за извършеното нарушение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН и от лице, притежаващо активна процесуална легитимация да обжалва наказателното постановление. Наказателното постановление е надлежно връчено лично на жалбоподателката на 13.08.2021 г., съгласно отразените данни върху известието за доставяне, а жалбата против него е подадена на 18.08.2021 г., видно от постановената дата на входящия номер върху нея, т.е. в законоустановения 7-дневен срок за обжалване, считано от датата на връчване. С оглед на горното, жалбата се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е основателна, но не на посочените

в нея основания.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства се установява следната фактическа обстановка:

Административнонаказателното производство против жалбоподателката Н. В. АРБ., започнало със съставяне на АУАН №21-08-074/22.04.2021 г. от Р.С. П, заемащ длъжността: старши инспектор при Столичен инспекторат към Столична община, в присъствието на един свидетел при установяване на нарушението и при съставяне на акта – Д Д М, за това, че:

На 22.04.2021 г., около 11:05 часа, в гр.С, район И, бул. “ “ №, лицето Н. В. АРБ., намиращо се в търговския обект – фризьорски салон „ “ ЕООД /закрито обществено място/, не е изпълнило въведената противоепидемична мярка със заповед на министъра на здравеопазването, като няма поставена защитна маска за лице, покриваща носа и устата, с което виновно е нарушила чл.209а, ал.1 от ЗЗ.

АУАН е предявен и връчен лично на жалбоподателката, срещу подпис, на датата на неговото съставяне – 22.04.2021 г., без възражения по направените в него констатации. Жалбоподателката не се възползвала от правото си по чл.44, ал.1 от ЗАНН и не представила писмени възражения пред наказващия орган в законоустановения 3-дневен срок, считано от датата на връчване на акта.

Въз основа на така направените констатации в съставения АУАН, наказващият орган – кметът на Столична община, издал процесното НП с №СО-33-Н-21-08-074 на 23.07.2021 г., с което на основание чл.209а, ал.4 от Закона за здравето, наложил на жалбоподателката административно наказание глоба в размер на 300 лева, за нарушение на чл.209а, ал.1 от ЗЗ, във вр. с т.І, 25 от Заповед №РД-01-220/08.04.2021 г., във вр. с т.І, 7 от Заповед №РД-01-51/26.01.2021 г., издадени от министъра на здравеопазването на Република България, за това, че:

На 22.04.2021 г., около 11:05 часа, в гр.С, район И, бул. “ “ №, лицето Н. В. АРБ., намиращо се в търговския обект – фризьорски салон, стопанисван от “ ЕООД - закрито обществено място, не е изпълнило въведената противоепидемична мярка със заповед на министъра на здравеопазването на

Република България, като няма поставена защитна мярка за еднократна или многократна употреба, покриваща изцяло носа и устата – от основата на носа до брадичката.

Наказващият орган изложил мотиви в издаденото НП, относно липсата на основания за приложението на чл.28 от ЗАНН.

Изложената по-горе фактическа обстановка, съдът прие за установена, въз основа на събраните по делото гласни доказателства – от показанията на свидетеля Пв; от приобщените по делото писмени доказателства: процесните АУАН и НП; Заповед №2654/22.10.2020 г. и Заповед №2661/22.10.2020 г., издадени от кмета на Столична община; Заповед №РД-01-220/08.04.2021 г. и Заповед №РД-01-51/26-01.2021 г., издадени от министъра на здравеопазването.

При така установената фактическа обстановка, въз основа на събрания по делото доказателствен материал, съдът приема за установено следното от правна страна:

Не се спори по делото, че на 11.03.2020 г. Световната здравна организация /СЗО/ обявява текуща пандемия от коронавирусна инфекция "Ковид 19", поради бързо лавинообразно нарастване на регистрираните случаи на заболяването в световен мащаб. Към този момент е известно, че Ковид 19 е остро респираторно заболяване, което може да причини сериозно увреждане на белите дробове с възможен летален изход. Първият случай на това заболяване в Република България е регистриран на 08.03.2020 г., а първият смъртен случай – на 11.03.2020 г. Тези обстоятелства послужили като основание на Народното събрание да обяви извънредно положение в страната, считано от 13.03.2020 г. до 13.04.2020 г. с Решение на Народното събрание от 13.03.2020 г. /обн. ДВ бр.22/13.03.2020 г./. Впоследствие, срокът на извънредното положение е удължен до 13.05.2020 г., а с Решение на Министерски съвет от 14.05.2020 г. в Република България е обявена извънредна епидемична обстановка, удължавана многократно, действаща и понастоящем. На Министерския съвет на Република България било възложено да предприеме всички необходими мерки за овладяване на новото и не много познато заболяване, във връзка с обявената пандемия.

Съгласно правомощията на министъра на здравеопазването, визиращи в чл.63, ал.1 и следващите от ЗЗ, същият издал поредица от заповеди за

въвеждане на различни противоепидемични мерки, действащи на територията на страната за срока на удължените периоди на извънредното положение, които впоследствие са многократно изменени.

Така, министърът на здравеопазването издал Заповед №РД-01-51/26.01.2021 г. В т.І, 7 от посочената заповед е въведена противоепидемична мярка, а именно: всички лица, когато се намират в закрити обществени места, в т.ч. транспортни средства за обществен превоз, лечебни и здравни заведения, аптеки, оптики, национални центрове по проблемите на общественото здраве, административни учреждения и други места, в които се обслужват или имат достъп гражданите, железопътните гари и автогари, летища, метростанции, търговски обекти, църкви, манастири, храмове, музеи и др., са длъжни да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба, която се използва, съгласно препоръките в приложение №3.

Впоследствие, министърът на здравеопазването издал и Заповед №РД-01-220/08.04.2021 г., в т.І, 25 от която, въвел противоепидемична мярка, а именно: дейностите, които не са преустановени или забранени с тази заповед, се провеждат при спазване на всички противоепидемични мерки, въведени със Заповед №РД-01-51/26.01.2021 г.

Съдът намира, че при издаване на АУАН и НП са допуснати съществени процесуални нарушения на императивни разпоредби на чл.42 и чл.57 от ЗАНН, които са ограничили правото на защита на санкционираното лице до степен да не може да разбере за какво точно нарушение е наказан. Нито в обстоятелствената част на АУАН, нито в обстоятелствената част на НП, не е посочена действащата за периода заповед на министъра на здравеопазването, която жалбоподателката е нарушила. Описанието на нарушението се свежда единствено до бланкетното отразяване, че „лицето не е изпълнило въведената противоепидемична мярка със заповед на министъра на здравеопазването.“ Не посочването в обстоятелствените части на АУАН и НП на конкретната заповед на министъра на здравеопазването, действаща към датата на извършване на нарушението и въвеждаща противоепидемична мярка, изразяваща се в задължение на всички лица, когато се намират в закрити обществени места, в т.ч. и търговски обекти, да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба, е

равнозначно на пълна липса на ясно и недвусмислено описание на нарушението и на обстоятелствата, при които е извършено. Допуснато е нарушение на императивните разпоредби на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, с които са въведени задължителните реквизити на АУАН и НП. То е съществено по тежест, тъй като е нарушило правото на защита на жалбоподателката да не може да разбере на какво основание е имала задължение да носи защитна маска за лице на закрито обществено място, към датата на извършване на проверката. Посочването за първи път на две заповеди на министъра на здравеопазването едва в НП, но във връзка с дадената правна квалификация на нарушението, не може да запълни липсата на тази констатация в обстоятелствените части на АУАН и НП. Това е така, тъй като нормата на чл.209а, ал.1 от Закона за здравето, посочена като нарушена в АУАН и НП /в действащата редакция към датата на нарушението/, предвижда санкция за този, който наруши или не изпълни въведени с акт на министъра на здравеопазването или директор на регионална здравна инспекция, противоепидемични мерки по чл.63, ал.1 или ал.2, освен ако деянието съставлява престъпление. От правния анализ на иначе правилно определената санкционна разпоредба, следва извод, че основание за налагане на административно наказание е неизпълнение на конкретно въведени противоепидемични мерки по чл.63, ал.1 или ал.2 от ЗЗ, с акт на министъра на здравеопазването или директора на регионална здравна инспекция. Горното от своя страна обуславя извод, че в обстоятелствените части на АУАН и НП не е посочено изрично основанието, въз основа на което е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателката, което е равнозначно на липса на извършено виновно нарушение на чл.209а, ал.1 от Закона за здравето, поради което санкционният акт не отговаря и на изискванията на чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН.

Отделно от горното, съдът констатира, че по делото не са ангажирани доказателства за изрично оправомощаване на актосъставителя да съставя АУАН за нарушения на чл.209а от ЗЗ, доколкото разпоредбата на чл.209а, ал.3 от ЗЗ предвижда такова. В приложената по делото Заповед №2654/22.10.2020 г., издадена от кмета на Столична община, актосъставителят Р.С. П не е посочен поименно, сред изброените длъжностни лица, на които са предоставени изрични правомощия от кмета на Столична община да съставят АУАН по този специален закон. Във втората приложена

Заповед №2661/22.10.2020 г., издадена от кмета на Столична община в т.2.1 е посочено, че при констатирани нарушения на установени противоепидемични мерки, упълномощените със Заповед №СОА20-РД-09-2654/22.10.2020 г. на кмета на Столична община по длъжностни лица – инспектори от Столичен инспекторат, могат да съставят АУАН по реда на чл.209а, ал.3 от ЗЗ. Тази заповед нито е приложена по делото, нито е цитирана в процесното НП. Нещо повече, в процесното НП, освен заеманата длъжност на актосъставителя, не е посочена въобще заповед, която изрично да го оправомощава да съставя АУАН за нарушения на чл.209а, ал.1 от НК. Приложената длъжностна характеристика за заеманата длъжност от актосъставителя – старши инспектор в Столичен инспекторат към Столична община, също не спомага за изясняване на въпроса относно компетентността му да състави настоящия АУАН за вмененото нарушение, тъй като разпоредбата на чл.209а, ал.3 от ЗЗ изисква служителите на Столичен инспекторат да са изрично оправомощени от кмета на общината. Горното обуславя извод за некомпетентност на актосъставителя Р.С. Попов да състави процесния АУАН за нарушение на чл.209а, ал.1 от ЗЗ, поради липса на изрично оправомощаване за това от кмета на Столична община, а издаденият АУАН от некомпетентно за това длъжностно лице, не може да произведе предвидените в закона правни последици, поради което съставлява самостоятелно основание за отмяна на издаденото въз основа на него НП.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че процесното НП следва да бъде отменено, като незаконосъобразно издадено.

По разноските:

На основание чл.63д от ЗАНН /в действаща редакция ДВ, бр.109 в сила от 23.12.2021 г./, приложима в настоящото производство на основание чл.87 от ЗАНН, страните имат право на разноски. С оглед изхода на делото, право на разноски има жалбоподателката. Последната, обаче, не е направила изрично искане в този смисъл нито в жалбата, нито в съдебно заседание. По делото не са ангажирани доказателства, от които да е видно, че е направила разноски в настоящото производство, поради което такива не се присъждат.

Водим от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ на основание чл.63, ал.2, т.1, във вр. с ал.1 от ЗАНН, **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ №СО-33-Н-21-08-074/23.07.2021 г.**, издадено от кмета на Столична община, с което на **Н. В. АРБ., ЕГН *******, с адрес в гр.С, ул.““ №, вх., ет., ап., на основание чл.209а, ал.4 от ЗЗ е наложено административно наказание глоба в размер на 300 лева, за нарушение на чл.209а, ал.1 от ЗЗ, във вр. с т.І-25 от Заповед №РД-01-220/08.04.2021 г., във вр. с т.І-7 от Заповед №РД-01-51/26.01.2021 г., издадени от министъра на здравеопазването на Република България, **като НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд София-град, в 14 – дневен срок от получаване на съобщението от страните, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____